

Lady Chatterley's Lover

DE WARME WINKEL

Andere minnaars, nieuwe beelden

Lotte Ogiers
Gezien op 12 oktober 2022
KC Nona, Mechelen

Een Lady die haar man bedriegt met de boswachter. Deze plot vormt al lang geen schandaal meer. Wel nog toen enkele prikkelende zinnen al volstonden om het lichaam warm te maken, Pornhub niet bestond en D.H. Lawrence zijn 'Lady Chatterley's Lover' schreef. De Warme Winkel maakt er haar versie van. Florian Myjer en Lisa Verbelen (BOG.) zijn personages van andere tijden: welk verleden moeten zij (en wij) nog overwinnen?

16 OKTOBER 2022

Geen nood voor wie de roman niet gelezen heeft, Florian Myjer vat even alles voor u samen. Niet alleen de plot waarin Lady Chatterley haar gehandicapte, impotente man bedriegt met de boswachter, ook de hele receptiegeschiedenis van de roman ratelt Myjer in de eerste vijf minuten van de voorstelling af. Met zijn geruite kniebroek en stijf hemdje lijkt hij zo weggeplukt te zijn uit een romantisch, Brits landschap. Alsof hij net weidse velden doorkruiste met zijn jachthonden. Toch verraadt zijn stem en gedrevenheid dat er meer op spel staat dan een zoveelste jachtpartij.

Zijn ouderwetse kledij *clasht* met de moderne setting waarin kille ledverlichting de witte tafel bijna doorschijnend maakt. Een man die niet in het plaatje past. Wanneer Lisa Verbelen in haar lang, roze gewaad verschijnt en recht tegenover hem gaat zitten, detoneert ze al even sterk tegenover de context. Ze kijkt en luistert. Ze hoort hoe de bevlogen man tegenover haar Susan Sontag parafraseert. De roman van D.H. Lawrence is volgens Sontag absoluut niet feministisch door zijn mannelijke perspectief op de overspelige vrouw. Lisa Verbelen knikt enkel. De vrouw is stil.

Uiteindelijk krijgt ze toch het woord. Waar Myer zich vasthoudt aan de karakterontledingen uit de roman, valt Verbelen meteen terug op de anekdotiek van haar 'eigen leven.' Monotoon vertelt ze over haar eerste seksuele ervaringen, goochelt ze met maten en gewichten, vertelt ze over twee honden in een stad. Er

ontstaat geen gesprek. Het gaat heen en weer. Zij en hij. De tafel als lichtbak waarop lijnen getekend en weer uitgewist kunnen worden. Want wissen, omkeren, blootgeven. Daar draait het om.

Myjer klapt de laptop open en draait die naar het publiek. Hij duwt met enig gevoel voor theatraliteit op *play*. Sylvia Kristel bijt op haar lip terwijl Nicolas Clay zijn gespierde bovenbeen langzaam en heel zorgvuldig wast. Close-up van de kraan. Water spuit enthousiast naar alle kanten. Het is de vrouw die kijkt naar de man. Later in de voorstelling besef je dat het ook de jonge, homoseksuele Florian Myjer is die kijkt en zich eenzaam voelt door deze belachelijke en kitscherige, heteroseksuele beeldcultuur. Via het kleine scherm van de laptop is ook het publiek hiervan getuige. Alsof we samen porno kijken, betrapt, en allemaal even schuldig.

De Warme Winkel haalt de heersende beeldcultuur via een literaire schandaalroman onderuit.

Waar ten tijde van Lawrence het schandaal school in het bedrog van de vrouw en de 'hoerderij tussen verschillende klassen' klagen Myjer en Verbelen (en Marieke de Zwaan) gaandeweg steeds meer het schandaal van de heteroseksuele dictatuur aan, met de verengde beelden die daarbij horen als bewijsmateriaal. Het is pas wanneer Florian Myer water laat koken in de waterkoker, de stoom laat ontsnappen en als een echte Britse Lord zijn tasje thee heeft gedronken, dat hij de personages en interpretaties laat varen en 'zichzelf' wordt.

In deze scène verheft deze enscenering van 'Lady Chatterley's Lover' zich boven een clichématig pamflet. Myjer werpt in een emotionele tirade interessante ideeën op over de vrouwelijkheid van homoseksuelen (omdat ze in heteroseksuele vrouwen hun gelijke vinden) en de eenzaamheid die ze vaak moeten ervaren (omdat ze als minderheid opgroeien in een heteroseksueel gezin).

Hoewel Lisa Verbelen van bij het begin over haar 'eigen leven' praat, kan zij pas als laatste toegeven dat ook haar geaardheid niet tot die van de meerderheid is. Ze besefte het gewoon niet eerder. Ook dat valt toe te schrijven aan het mannelijke perspectief waarin een vrouw nooit écht gezien wordt, laat staan een 'vrouw die houdt van een andere vrouw.'

Nu pas zien Myjer en Verbelen elkaar echt. De witte, glanzende tafel overbrugd. Het koude licht wat warmer. Levendig en levend. Dat is nodig. Het verzacht de voortrollende estafette van monologen die de spelers afsteken. Lisa Verbelen brengt die zelfs behoorlijk drammerig, alsof ze geen herinneringen ophaalt, maar tafels van vermenigvuldiging opdreunt.

Die afstandelijke manier van spelen kan werken, zeker als het keurslijf je niet past. Maar hier mocht er wel wat meer variatie zijn: een versnelling, een pauze of een vertraging die de toenemende voorspelbaarheid van de monologen doorbreekt.

Met 'Lady Chatterley's Lover' haalt De Warme Winkel de heersende beeldcultuur via een literaire schandaalroman onderuit. Niet ironisch, maar intiem en twijfelend, zoekend. Zonder al te grote gebaren ontluiken nieuwe inzichten. Het kleine appelsienenboompje op tafel als teken van het dwingende,

heteroseksuele kader. Enkel dankzij toevoeging van onnatuurlijke meststoffen aardt dit goed.